



Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Hóa Sanh Tự Thức

Hóa Sanh Tự Thức

Bài giảng của Thầy Lương Sĩ Hằng tại Pomona

Ngày 03 tháng 06 năm 1985

Thưa các bạn, hôm nay tôi lại có cơ hội trở về đây, được tràn đầy tình thương nhớ. Huynh đệ tử muội chúng ta càng ngày càng đông, mưu tìm, hướng thượng, chung một ý chí, chung một con tim tu học giải thoát, tự phá mê phá chấp, để giải tỏa bất cứ những sự sai lầm trong nội tâm, nội thức của chính mình. Trước kia chúng ta sống trong vòng mê chấp, lý luận, đối thoại. Ngày hôm nay chúng ta bằng lòng làm thanh hướng thượng, tìm con đường giải thoát thì bộ đầu chúng ta đã bắt đầu thay đổi. Luồng thanh điển rần rần rút tiến trên bộ đầu chúng ta, càng ngày càng liên hệ với hư không trong thanh tịnh. Ban đầu mọi người đều cố gắng thực hiện pháp môn Soi

Hồn, Pháp Luân, Thiên Định.

Đó là phương tiện, dọn sạch tâm trần trở về với thanh giới hòa với thanh điện. Chúng ta không còn ôm tâm tư phàm tục, nhưng mà ngày đêm nhớ thương nguồn cội, sống trong thanh thản nhẹ nhàng hòa với thanh khí cả càn khôn vũ trụ, đưa hồn tiến hóa đến vô cùng tận. Giây phút tham thiền nhập định, tâm lúc nào cũng hướng về Không, bỏ tất cả những sự tranh chấp của nội tâm, hướng trọn lành về nơi thánh giác. Nơi đó là quê xưa chốn cũ, nơi đó là nơi ổn định đời đời của phần hồn. Những cảm nghĩ, cảm thức, trở ngại của thế gian là đại phước của chính phần hồn. Vì sao? Trước kia chúng ta ôm áp những sự trần tục, kích động và phản động quá nhiều, hàng ngày làm cho tâm bất ổn, thân bất yên. Ngày hôm nay chúng ta ý thức được, buông bỏ tất cả. Chúng ta mới thấy được chiều sâu của đạo pháp. Chỉ có đạo mới

giải quyết được tội trạng của chính chúng ta. Chỉ có ta chịu trở về sự quân bình của chính ta, chúng ta mới thức tâm.

Cho nên các bạn đã ổn định được một phần, chịu ngòi đó tham thiền, trong tâm tư thanh nhẹ, hòa cùng cả thanh khí của cả càn khôn vũ trụ, hòa cùng với các giới, tháo gỡ sự động loạn của nội tâm và cảm thức rõ ràng sự sai lầm của chính ta. Ta còn ỷ lại ngoại, cảnh quên sử dụng thức sáng suốt bên trong. Cho nên ngày hôm nay chúng ta lại có cơ duyên thanh tịnh để đón nhận một hào quang siêu việt, để gọt sạch trần tâm, trở về với căn bản thanh nhẹ sẵn có của nội thức, tha thứ và thương yêu. Càng hiểu được giá trị tha thứ và thương yêu chúng ta lại càng mến nguồn cội. Chúng ta [đã] bỏ, đã bỏ cái cảnh trong sạch giáng lâm xuống thế gian, học trần trọc, giới hạn, sân si. Ngày hôm nay chúng ta hiểu rõ đây là

bãi trường thi, càng cảm mến cảnh này hơn, và càng chấp nhận học để tiến. Chúng ta tiến trong sự quán thông của mọi giới. Chúng ta tu, chúng ta hiểu được giá trị của sự hòa tan là thanh tịnh. Đã lỡ giáng trần phải hòa với thế gian, học nhẫn, học hòa, thanh tịnh, quán thông, thì mới thấy rõ bài học của chúng ta đang học và đang tiến, từ hoàn cảnh này đến hoàn cảnh nọ, từ sự thương yêu này đến sự thương yêu nọ. Không bao giờ bị giới hạn; vui lành, sung sướng, hòa cảm các giới, được có một cơ hình đầy đủ phương tiện, quy tụ sự sống động của ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ. Thương yêu, nhớ nhung nguồn sáng suốt trong tâm thức, thâm đê khai triển, sau giờ thiền tự thức vui hòa với cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta thấy rõ một của cải vô cùng sống động của nhơn sinh, của cộng đồng tam giới Thiên Địa Nhơn, vô cùng tinh vi.

Cho nên chúng sanh tại thế đều có mọi trình độ: kẻ ở

địa phủ mới tiến hóa lên, người tại thế luân hồi nhiều kiếp. Tiên, Thần, Thánh, Phật giáng lâm xuống thế, hướng độ tâm linh không giờ nào không có cơ hội thức tâm. Miếng ăn, giấc ngủ, sự so đo sân si, cũng là cơ hội thức tâm cho hành giả. Cho nên chúng ta học không ít trong một ngày, 24/24 chúng ta đều học bài mà không được nghỉ. Nhiều bạn tưởng lầm: “tui có tiền có bạc tui an nghỉ, tui có địa vị tui an nghỉ, tui có cửa, tui bắt đầu tu”! Không đâu bạn! Bạn có việc làm, bạn có sự sống hiện tại, là tâm linh của các bạn đã bước vào chùa tu của cả càn khôn vũ trụ! Không giờ nào để cho bạn yên, nhưng mà luôn luôn đánh thức trong cái nguyên ý Tham Sân Si Hỷ Nộ Ái Ố Dục, bắt buộc các bạn phải làm việc, để tự dẹp cái căn yếu ớt lười biếng của các bạn mà trở về với sự thanh cao dũng mãnh. Nam, phụ, lão, ấu cũng đều phải học bài và trả bài như nhau! Khi chúng ta ý thức được điều này, chúng ta không kỳ thị, không có kẻ giàu người nghèo, cũng chẳng có ai tốt hơn

ai. Tất cả mọi người đang trong cuộc hành hương tiến hóa tùy theo hoàn cảnh. Chúng ta hiểu điều này thì thức hòa đồng mới có cơ hội khai mở. Đó sẽ có cơ hội quán thông. Sau khi quán thông rồi các bạn mới thấy giá trị của Long Hoa. Qua giai đoạn Long Vân, đi đây đi đó, tâm không định; tới Long Hoa là phải định, để phán xét tội trạng của chính mình.

Cho nên các bạn tham thiền đây, tu tới thanh nhẹ rồi, thì các bạn mới thấy rõ: minh tâm, kiến tâm, mới có cơ hội bước vào Long Hoa, để phán xét tội trạng của chính mình. Hiền hay ác, sai hay đúng, chỉ có bạn mới là người chịu trách nhiệm phán xét và sửa chữa tu tiến. Bên ngoài chỉ tổng quát quan chiếu cho bạn mà thôi. Chứ thực hành, chính hành giả phải thực hành. Cho nên ngày hôm nay các bạn may mắn, chúng ta may mắn có một cơ hội, có một cái pháp để thực thi tự kiểm soát lấy hành động của

chính mình. Đêm đêm các bạn Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, nếu các bạn buông bỏ tất cả thì các bạn làm ba pháp nhẹ nhàng và thơi thơi, cảm thức đến rơi lụy sung sướng vô cùng. Còn nếu các bạn tiếp tục sai lầm, kỳ thị tạo thêm tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục, thì tham thiền cũng không có kết quả, Soi Hồn cũng không được lâu, Pháp Luân cũng không có thể đứng đắn được. Đó là một cái pháp tự kiểm soát để trở về với chơn thức của Chủ Nhơn Ông. Các bạn đã có cơ hội này. Tất cả những lý thuyết tràn đầy trong sự thực hành, thương yêu, và tha thứ, các bạn cũng đã có sẵn. Những cảnh ác liệt của đời, kích động và phản động, đó cũng là ân sư của các bạn trên đường hành hương. Các bạn có thanh tịnh thì các bạn thấy rõ bài học tràn đầy, chông chất. Nhưng mà con ma lười biếng không bao giờ lật ra đọc! Không bao giờ đọc những hành động sai quấy của chính chúng ta, nhưng mà chuyên môn đọc hành động sai quấy của người khác! Để làm

thầy trị thiên hạ, nhưng mà không biết trị ta! Làm sao hòa? Làm sao tiến? Chỉ có tìm con đường thua lỗ mà thôi!

Ngày hôm nay huynh đệ tử muội khắp năm châu của chúng ta đã ý thức: “tu một ly được một ly, tu một tác được một tác”. Cố gắng trong hành trình khả năng của chúng ta, tự giải tỏa nghiệp chướng trong nội tâm. Càng ngày nghiệp càng mòn đi, tâm càng nhẹ nhàng. Sự vọng động của ngoại cảnh luôn luôn kích thích và khuyến rũ chúng ta đừng trở về với con đường chánh giác, nhưng mà trở về với con đường ỷ lại! Để chi? Để cho những khối đó có cơ hội làm việc. Nhưng mà chúng ta đã tràn đầy tâm thức. Chúng ta có dũng mãnh. Chúng ta biết đường lối kích động, chúng ta phải tự chủ phán xét. Nếu chúng ta lệ thuộc, chừng nào chúng ta mới tiến tới? Nếu chúng ta tự chủ, ắt ta có thể tiến! Luôn luôn trong gian nan, thử

sức thanh tịnh của chúng ta. Chúng ta biết được phần hồn chúng ta là vô cùng bất diệt, thì vàng nào lại sợ lửa!

Cho nên lúc nào cũng vui hòa tham thiên ổn định. Người đời dòm thấy những người tham thiên vô dụng. Nhưng mà kỳ thật, những người tham thiên mới là thật sự ăn năn hối cải, và nuôi dưỡng thanh khí hòa hợp với thanh khí cả càn khôn vũ trụ, không làm cho bầu trời thế giới ô trược. Ngày hôm nay huynh đệ tử muội chúng ta đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, ngồi đây, chúng ta mới cảm thấy sự thanh nhẹ cho trong căn nhà này. Nếu chúng ta bước vào đây cãi lộn, động loạn, tranh chấp, thù hèm, tranh giành địa vị, thì bầu không khí này không bao giờ có được trong lành. Tại sao chúng ta làm những chuyện kích động, ô trược, thì bầu không khí này không được trong lành? Mới chứng minh rõ: ta là liên hệ với cả

cần khôn vũ trụ. Nếu huynh đệ tử muội chúng ta hòa
nhẫn, mở nụ cười vui tươi với nhau, tâm thức đồng
một ý chí khai triển, bất phân trình độ, thì căn nhà này,
thiền đường này, mới cảm thấy thanh nhẹ, vui tươi!
Chúng ta ngồi dưới đất, ăn uống đạm bạc, nhưng mà
tâm thức vui tươi, có giây phút thiêng liêng thật sự,
thương yêu, xây dựng cho nhau, cảm thấy buồn vui
không phải chuyện giá trị trong tâm chúng ta, nhưng
mà thanh tịnh là giá trị vô cùng.

Qua cơn tham thiền rồi, mọi người gạt hái được
thanh tịnh. Vui trong thanh tịnh, không phải
vui tạm bợ của trường đời qua âm nhạc, qua
bài hát, qua lời khuyên rủ, rồi trở về với sự buồn hận.
Chúng ta không có điều này. Chúng ta thanh tịnh, biết
kỹ thuật để tháo gỡ sự động. Vui làm được một việc
cho ta, và việc đó có giá trị cho tất cả cần khôn vũ trụ,
nhơn loại. Một người tu thành đạo giúp biết bao nhiêu

người ở tương lai! Một người thanh tịnh ảnh hưởng biết bao nhiêu người động loạn trở về với thanh tịnh! Thì thử hỏi việc làm của chúng ta lớn hay nhỏ? Tuy không quảng cáo, không rêu rao nhưng cơ tiến hóa trong nội tâm vẫn đầm ấm trong chu trình tiến hóa. Trì cái chí nhẫn hòa để thức tâm, mới có cơ hội giải thoát. Nếu chúng ta không trì cái chí nhẫn hòa thức tâm thì sự giải thoát của chúng ta càng ngày càng lu mờ và hướng trở về với sự tranh chấp vô lý mà thôi.

Thưa các bạn, hôm nay tôi được đối diện với các bạn, được trao luồng thanh điện tận tâm các bạn. Có âm thanh để tháo gỡ những sự ô trược của các bạn. Chúng ta đồng đi trong thanh tịnh. Chúng ta bỏ tất cả những sự động loạn, kết quả chúng ta sẽ đạt được sự thanh tịnh, hòa ái, tương thân. Trong giây phút thiêng liêng, sống động trong thanh tịnh (từng) giờ, mới thấy sự cao quý, sự trong lành.

Cho nên đôi môi người phàm luôn luôn xây dựng sự tha thứ, nhưng mà tâm thức không hiểu được ý nghĩa của tha thứ. Ngày hôm nay chúng ta tham thiền, chúng ta làm pháp luân, chúng ta hít hơi của cả càn khôn vũ trụ. Một của cải vô cùng đã trao cho chúng ta trong lúc chào đời cho đến nay, chúng ta đã phung phí biết là bao nhiêu! Chúng ta lấy cái giá trị thanh khí vô cùng này đi vào chỗ tranh chấp, chém giết vô lý, sân si không cần thiết, mà làm cho trí óc chúng ta thiếu minh mẫn, thiếu sáng suốt. Thậm chí thiên liêng phải giáng trần, để báo tin cho chúng ta biết: thế giới sẽ xảy thay đổi, nguy cơ sắp đến, chết chóc sẽ tràn đầy... Để chi? Để cho chúng ta thức tâm. Tại sao? Vì chúng ta mưu tìm, tham sống sợ chết, cho nên Bề Trên mới hướng độ chúng ta, cho chúng ta thấy: muốn sống thì phải tu! Nhưng mà tu bằng cách nào? Đó, là phải có pháp. Ngày hôm nay chúng ta đã bắt được pháp, mà phải hành. Chớ nhiều người nói: “tôi đã tu trên mười

năm, hai mươi năm”... Thiệt tu được mấy giờ? Hành có chút xíu cũng kể công! Chứ kỳ thực 24 tiếng đồng hồ rước toàn là động loạn vô, hơn thua vô! Ngay cả vợ chồng, cha con, cũng tranh chấp!

Cho nên Bề Trên mới cho biết thiên cơ để tự thức. Và chúng ta là con người đã sống trong thiên cơ, chia rẽ xa lìa tình thương huynh đệ tại trần, để đi đâu? Để có cơ hội trở về với chơn tâm, có cơ hội để trở về với nguồn cội, chứng minh sự vô cùng của mỗi tâm hồn. Các bạn cũng đã thấy điều này. Tuy rằng càn khôn vũ trụ là một, hơi thở là một, sự sống là một, nhưng mà ngày hôm nay chúng ta ở đất của người bạn đang giúp ta, chúng ta phân về tình đời. Nếu phân về tình Đạo chỉ có một mà thôi. Phân về tình đời chúng ta ở xứ người, không phải xứ ta! Tại sao chia ra “xứ người, xứ ta”, mà cũng có trời, có đất, cũng có thanh khí chung nhau? Tại sao chia? Chia,

là thức để cho chúng ta thấy là trước kia chúng ta ôm ấp sự tranh chấp, trần tục, vô lý mà quên căn bản quê hương. Con một Cha trên trời. Qua sự đau đớn chia ly đó, chúng ta mới ướm nở một chút đạo tâm, để thực hành và trở về với chính chúng ta. Nếu chúng ta còn tiếp tục ỷ lại thiêng liêng bên trên, thần thánh hỗ trợ, mà chúng ta không hành, thì cũng được sự hỗ trợ, nhưng mà không biết giá trị của sự hỗ trợ! Tại sao? Tại chúng ta không chịu nung nấu phần thanh sạch để hòa cảm với sự hỗ trợ, thì sự liên hệ vô cùng chúng ta cắt đứt. Có đó mà không xài, thì không biết nguồn cội, nơi cư ngụ đời đời của chính phần hồn. Cho nên tạo động, làm sai, mang tội, giày xéo trong nội tâm. Lúc đó mới biết hành!

Cho nên đạo luôn luôn trao cho người đau khổ, trao cho những người bị tàn tật, nội tâm bất ổn, mới đi tìm Đạo. Cho nên nhiều bạn đã tu theo Pháp Lý Vô Vi

Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, lúc ban đầu, đau khổ, “tôi biết cái pháp này huyền bí, tôi phải thực hành, tôi hành cho tới chết”, nhưng mà nửa đường lại bỏ ra đi. Tại sao? Vì tâm không vững, chí không bền, ý lại tha lự! Cho nên bị lầm đường lạc lối, tạo mê, tạo chấp, tranh hùng trong một đường lối vô lý, rước trọc vào tâm không hay! Cho nên đã khổ còn khổ thêm, không cứu được mình, chẳng thấy Phật Tiên. Luôn luôn ước mong Phật Tiên, nói “sẽ trung thành với Đạo”, nhưng mà không hành thì Đạo đâu mà thành. Thì phải hành nó mới thành đạo. Không hành làm sao thành đạo? Các bạn xem lại tâm thức của các bạn. Trước khi bước vào Vô Vi tu, người truyền pháp đã khổ với bạn biết là bao nhiêu! Giải thích điều này, giải thích điều nọ, tận tụy ôm lấy tâm hồn các bạn trong xây dựng. Vì sao? Vì quá thương yêu! Tại sao người truyền pháp lại quá thương yêu ta? Vì người truyền pháp trước kia cũng bị động loạn, bị trăm sự khổ cảnh, bị sự sai lầm như ta,

cho nên ngày hôm nay thương yêu ta, và muốn đem ta ra khỏi cái chỗ đau khổ - bến mê trở về bến giác. Cho nên tận tụy hạ mình, chịu, chấp nhận bất cứ những sự chà đạp, mưu tìm trao được chìa khóa cho hành giả mà thôi! Vì sao người truyền pháp phải khổ như vậy? Vì người thấy rằng khóa học vốn vẹn có mấy chục năm, mà không lo học bài, không lo trả bài, thì chừng nào mới là tiến? Vì vậy người truyền pháp có trách nhiệm tận tụy, vừa học, vừa hành, vừa truyền, trong tinh thần xây dựng, tha thứ và thương yêu. Vì đó cho nên các bạn đã quý thanh điện, quý Trời Phật, quý người truyền pháp, mới biết quý cái khối siêu nhiên của các bạn hiện tại, là thể xác các bạn. Lắm lúc các bạn chán đời, muốn quyên sinh, nhưng ngày hôm nay các bạn biết được cơ thể các bạn cấu trúc bởi siêu nhiên mà có. Các bạn thấy rõ giá trị vô cùng. Bảy ức niên mới có hình hài duyên dáng, đi đứng, suy luận rõ rệt, thì các bạn càng khao khát sự thanh tịnh và trở về

với thanh tịnh, để sử dụng khả năng sẵn có của chính bạn, để khám phá cấu trúc huyền vi của Trời Phật đã ân tạo cho chính chúng ta.

Tuy rằng một khối giả nhưng mà thật. Xác này, tỵ rồi phải tan, nhưng mà thực, nhờ nó chúng ta mới có cơ hội thức tâm. Nhờ sự Tham Sân Si Hỷ Nộ Ái Ố Dục của cái cơ hình này, chúng ta mới lại chán ngán nó, rồi tìm đường sáng suốt để ra đi. Rồi khi được toàn sáng rồi mới quý. Do đâu tôi được sáng này? Do đâu tôi được thanh tịnh đây? Do đâu tôi được sự dũng mãnh vô cùng hướng thượng đây? Do thể xác này! Do duyên này! Do tình này! Do sự kích động này, tôi mới có cơ hội thức tâm. Càng thức tâm, càng quý yêu thể xác, thì các bạn mới càng quán thông giá trị của căn nhà này, ý chí của chủ nhà này, mưu tìm một sự lợi ích cho chung, mới hy sinh lập ra một thiên đường để mọi người đến đây hành đạo và có cơ hội

học đạo. Nhưng không sao tránh khỏi sự sai lầm, đầy đầy trong nội tâm, đã kích động và phản động. Đụng chạm mới có sự thức tâm.

Cho nên tôi quyền tối hậu của các bạn tha thứ và thương yêu, mới có ngày ngồi chung nhau để xây cái nền tảng đạo pháp, trao đổi tâm linh để tiến hóa. Quá tinh vi! Thượng Đế đã sắp đặt. Bất cứ một sự kích động phản động nào của thế gian đều tinh vi. Như tôi đã thường nhắc các bạn: Thiên sanh nhơn hà nhơn vô lập, Địa sanh thảo hà thảo vô căn”. Có người nào ra đời không có cái miệng? Kể cả con thú, côn trùng vạn vật, cũng có cái miệng để hút. Đó là cơ tiến hóa đó các bạn. Hóa hóa sanh sanh. Cọng cỏ, cây cối, đều có rễ để hút nước. Đó là định luật Hóa Hóa Sanh Sanh - cái máy huyền cơ vô cùng sống động trong điều luyện, luồng điện của cả càn khôn vũ trụ không ngừng nghỉ, hướng thượng, thu phóng, thanh

trước rõ rệt, rất dễ hiểu, sự thanh sạch, sự nặng trước để công khai, công hiến và xây dựng như loại.

Mọi người trong căn nhà nào cũng thích có bông hoa tươi đẹp, nhưng mà quên suy nghĩ rằng: bông hoa này do đâu mà có? Một cấu trúc rất tinh vi, loại nào, màu này rất rõ rệt. Sự dũng mãnh tiến hóa vô cùng trong định luật hóa hóa sinh sinh. Nếu các bạn thanh tịnh, các bạn dìm bó hoa thì các bạn thấy [rõ] tâm tình của các bạn, sự phản nghịch của các bạn, sự khoe khoang của các bạn, sự sống còn của các bạn! Điều giới hạn rất ít, bạn thấy không? Như tôi đã thường nhắc, hôm nay lại nhắc nữa vì Chơn Lý không thay đổi. Các bạn có thể hỏi: “ai sanh cô ra? Ai sanh anh ra?” Cái bông này trả lời rằng: “cây này sanh tôi ra”. Nhưng mà sự khác biệt giữa anh và cây này như thế nào? “Bông hoa luôn luôn xinh tươi, tươi đẹp, nhiều người mến cảm còn cây này thì ở

một chỗ không phát triển được”! Cái bông tuy rằng từ trong cây ra nhưng vẫn khoe khoang “ta đây là hay, ta đây là giỏi, ta đây là tốt”! Chúng ta đều giáng lâm bởi Đạo Trời của cả Càn Khôn Vũ Trụ xuống đây, nhưng mà người này phân ra đạo này, kẻ phân đạo nọ, cho Nguồn Cội là ngu muội! Cho nên có cảnh chia ly ngày hôm nay. Hỏi chứ sự sáng suốt của cô đây, ai đã cung cấp cho cô? “Không! Tôi thoát ra ngoài, tôi có cơ hội hòa với thanh khí ở bên trên tôi mới tươi đẹp, có màu sắc, nhưng mà tôi cũng phải nhìn nhận cây này sanh tôi ra, nhưng mà tôi phải, hay hơn cây này”. Thấy rõ chưa? Nhưng mà không lâu, cái hoa này sẽ bị tàn lụi và rớt xuống đất. Còn cái nhụy hoa. Chúng ta thử hỏi nhụy hoa: “ai sanh cô ra? ai sanh cậu ra?” Thì cái nhụy hoa này cũng nhìn nhận rằng: “cây này sanh tôi ra, nhưng cây này thô kệch, tôi thì thơm tho ngàn dặm..., một hơi thở tôi thì có thể quyến rũ người đến thăm tôi, nhờ tôi thiên hạ mới săn sóc cái gốc này!”. Nó cũng

quên đi căn bản: không có cái gốc thối tha này làm gì có sự thơm tho! Nó quên đi, nó cho đây là tà, cái gốc này là tà khí thối tha không tốt, nó thơm tho tốt hơn! Có phải sự phản nghịch không các bạn? Rồi nói “đạo tôi thơm hơn, đạo kia thối tha”! Nhưng mà rất cuộc, không lâu, phong ba bão táp [nó] cũng tàn lụn [và] rớt dưới đất! Còn cái hạt giống. Hỏi chớ: “ai sanh cô ra? Ai sanh cậu ra?”. Cũng nhìn nhận rằng cây này sanh tôi ra! Cây này khác biệt hơn cô chỗ nào? “Khác biệt lắm, tôi là trọn lành chơn đạo, đi đây đi đó, tùy cơ ứng biến, không bị lệ thuộc”! Nhưng hỏi “ai sanh cô ra?”, cũng vẫn nhìn nhận “gốc này sanh tôi ra”. “Đạo tôi màu nhiệm hơn, hay hơn...”. Nhưng không lâu, gió xuôi lại có gió ngược, rồi cũng quy tụ trên mảnh đất, bị che lấp bởi sự trần trọc, dơ dáy, trở về như cái cây kia! Bị thiên hạ đè đầu đái ỉa như nhau! Rồi từ đó phấn đấu lên, hướng thượng, trong hoàn cảnh bắt buộc phải tu học. Lúc đó mới phát sanh ra một cái cây... Chúng

ta thử đến đó hỏi xem: ai sanh cô ra? Ai sanh cậu ra? Thì cái cây này nhìn nhận rằng: cái cây kia sanh tôi. Cậu khác hơn cái cây này chỗ nào? Cô khác hơn cây này chỗ nào? Lúc đó mới kêu bằng tự thức ăn năn, mới thấy rõ chúng tôi cũng như nhau, đồng giữ định luật hoá hoá sanh sanh trong chu trình tiến hóa, nhân hòa, để tiến tới.

Cho nên chúng ta tu ngày hôm nay chúng ta thấy rõ rồi: chúng ta là một. Tất cả đạo pháp ở thế gian là một. Cơ quy nhất phải có! Các bạn thấy cái bông kia nó phải trở về cơ quy nhất chưa? Tâm các bạn phải trở về cơ quy nhất chưa? Các bạn chịu học nhân hòa chưa? Có nhân hòa mới có giá trị. Có nhân hoà mới có cơ hội quán thông trong định luật hoá hoá sanh sanh. Một thí dụ đơn giản nhỏ bé nhưng mà thể hiện cho giá trị cả Càn Khôn Vũ Trụ, thiên cơ rõ rệt. Không có thể nào đi quá trớn của tâm linh nhưng mà rốt cuộc phải

trở về với chính họ. Cho nên chúng ta phải bình thân tu đi, hiểu được chơn lý, hiểu được nguyên lý, phải thanh tịnh mà thực hành trong sự hòa ái tương thân, bền bỉ, đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, tu học đến vô cùng để tránh cái cơ tận diệt sai lầm.

Cho nên hôm nay tôi về đến đây, ôm một tâm tư trao cho các bạn. Một chìa khóa Chơn Lý để các bạn thấy rõ các bạn hơn. Chúng ta là một. Chúng ta phải đồng đi. Chúng ta phải đồng hành trong thanh tịnh, nhiên hậu chúng ta mới có cơ hội đóng góp. Chúng ta đã có hoàn cảnh. Chúng ta đã có sự sai lầm. Chúng ta phải ăn năn. Quên Cha ta, quên Mẹ ta, quên huynh đệ ta, quên cả càn khôn vũ trụ, nuôi dưỡng tự ái tự đắc! Sai một ly đi một dặm, các bạn ơi! Khổ biết là bao nhiêu! Ngày nay tóc bạc mắt lờ cũng chưa thấy được chính bạn! Theo thiên cơ, mà bạn cũng có thiên cơ bạn không đọc! Tránh kích động, mà bạn là người tạo kích động

bạn không hay!

Vui thay và lành thay! Chúng ta được giây phút an tĩnh để bàn cãi trong nội thức, mới thấy rằng: Đấng Cha Trời thở thở gánh vác trong tâm hồn của chúng ta, đồng đi với chúng ta 24/24. Diêu Trì Kim Mẫu rơi biết bao nhiêu nước mắt, với một lòng Đại Từ Bi chờ con Ngài thức tâm, trở về với chính họ, trở về với chính nó, Mẹ nó an lành! Mẫu ái luôn luôn, luôn luôn, luôn luôn ôm ấp thương yêu tha thứ xây dựng. Mẹ Tình Thương không bỏ chúng ta. Cha yêu quý chúng ta vẫn gánh vác cho chúng ta. Thể hiện ra gia cang bằng xương bằng thịt cũng là người Cha yêu quý luôn luôn luôn luôn gánh vác cho các con. Người Mẹ hiền luôn luôn dành dụm cho các con. Chúng ta đã xa quê hương, xa Mẹ hiền, xa người Cha thương yêu, xa huynh đệ thương yêu. Ngày hôm nay chúng ta lại được gần với một phương pháp để trở về

với càn khôn vũ trụ, tái lập sự thương yêu vô cùng. Đó là một điều may mắn nhất trong quả địa cầu này! Các bạn là người may mắn nhất! Biết bao nhiêu người vẫn còn lạc đường lạc lối, cống cao ngạo mạn, xưng danh tu thiếu tu, tạo sự trì trệ cho chính họ mà không hay! Chúng ta càng tu thanh nhẹ càng thương yêu huynh đệ chúng ta, và mong cầu tất cả mọi người thức tâm tự đi, tự tu dẹp tan những cơ hội tranh chấp bất chánh để trở về với con đường chơn giác đời đời bất diệt.

Hôm nay tôi đến với các bạn, trong tâm tư của các bạn, các bạn là tôi. Chúng ta đồng hành trong thanh tịnh, vui buồn trong xây dựng, mở tâm mở trí, thực hiện thanh tịnh và sáng suốt. Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên